

ความสำเร็จของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อการพัฒนาประเทศไทย

The achievement of the Sustainable Development Goals for the development of Thailand

¹กัญญาณัฐ เสียงใหญ่ (Kanyanat seangyai)

²ศิริวรรณ วิสุทธิรัตนกุล (Siriwan Wisutthirattanakun)

¹สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

(¹Program Public Administration Faculty of Humanities and Social Sciences,
Bansomdejchaopraya Rajabhat University)

²สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

(²Program Public Administration Faculty of Humanities and Social Sciences,
Phranakhon Rajabhat University)

Email: ¹kanyanat.se@bsru.ac.th, ²nui.siriwan@gmail.com

Received July 12, 2021; **Revised** July 30, 2021; **Accepted** November 15, 2021

Abstract

The purpose of this article was to study the achievements of the Sustainable Development Goals for Thailand Development. According to the 12th National Economic and Social Development Plan and the 20-year National Strategic Plan. Responding to the development of the country towards stability, security, and sustainability, Thailand ranked 41st in the world in 2020. With a total score of 74.5 out of 100, which is the result of development in accordance with 4 of the 17 Sustainable Development Goals. These are Goal 1: no poverty in all its forms; Goal 6: clean water and sanitation management; Goal 8: decent work and economic growth; and Goal 9: industry, innovation, and infrastructure. Therefore, the three-year operation has a tendency to succeed closer to the sustainable development goals. It can be seen that Thailand is trying to develop success in all dimensions. However, in the current situation, it still hinders development to the transition of the country to a value-creating economy. Society moves forward with sustainability. It is necessary to develop according to the framework of the National Economic and Social Development Plan No. 13. At the same time, the United Nations, Thailand, and the Digital Economy Promotion Agency are working together to drive sustainable development in 4 dimensions, namely the people dimension,

the planet dimension, the prosperity dimension, and the partnership dimension, to strengthen and support future changes.

Keywords: Sustainable Development; Sustainable Development Goals; The Twelfth National Economic and Social Development Plan (2017–2021)

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสำเร็จของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อการพัฒนาประเทศไทยตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 และแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ตอบโจทย์การพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ซึ่งประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 41 ของโลกในปี ค.ศ. 2020 มีคะแนนรวม 74.5 จาก 100 คะแนน เป็นผลจากด้านการพัฒนาตามเป้าหมาย 4 เป้าหมายจาก 17 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ได้แก่ เป้าหมายที่ 1 จัดความยากจนในทุกรูปแบบ เป้าหมายที่ 6 การจัดการน้ำและสุขาภิบาล เป้าหมายที่ 8 การจ้างงานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจ และเป้าหมายที่ 9 อุตสาหกรรม นวัตกรรม และโครงสร้างพื้นฐาน จากการดำเนินงานระยะ 3 ปี มีแนวโน้มความสำเร็จเข้าใกล้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน จะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีความพยายามในการพัฒนาให้เกิดความสำเร็จในทุกมิติ อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ในปัจจุบันยังเป็นอุปสรรคต่อการเปลี่ยนแปลงเพื่อพัฒนาสู่ความยั่งยืนในการสร้างคุณค่าทางสังคม เศรษฐกิจของประเทศ จำเป็นต้องพัฒนาตามกรอบแผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 ในขณะเดียวกันยังมีความร่วมมือกันระหว่างองค์การสหประชาชาติ ประเทศไทย กับสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล ในการขับเคลื่อนการพัฒนาที่ยั่งยืน ใน 4 มิติ ได้แก่ มิติด้านคน มิติความมั่นคง มิติสิ่งแวดล้อม และมิติความร่วมมือ เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งและการรองรับต่อการเปลี่ยนแปลงในอนาคต

คำสำคัญ: การพัฒนาที่ยั่งยืน; เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน; แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12

บทนำ

การพัฒนาประเทศในอดีตที่ผ่านมาให้ความสนใจการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การพัฒนาจึงมุ่งเน้นด้านอุตสาหกรรมเป็นส่วนใหญ่ โดยเชื่อว่าจะเป็นการเพิ่มรายได้ต่อหัวหรือรายได้มวลรวมประชาชาติ (Gross National Income: GNI) มากขึ้น ซึ่งเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จของประเทศเหล่านั้น การพัฒนาประเทศจึงเน้นตามแนวคิด การพัฒนาของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีความโดดเด่นด้านความทันสมัย ยึดแนวคิดการพัฒนาตามกระแสหลัก (Main Stream) ให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงจากภาคเกษตรกรรมสู่ภาคอุตสาหกรรม เพื่อมุ่งสู่ความเจริญและคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน ซึ่งผลจากการพัฒนาดังกล่าวส่งผลให้เกิดการแข่งขันและการใช้ทรัพยากรอย่างมาก ทำให้ประสบปัญหาหลายด้านจากการพัฒนาที่ไม่สมดุล และเป็นความล้มเหลวที่ไร้ซึ่งความยั่งยืนจากการแสวงหาความเจริญรุ่งเรืองของแต่และประเทศ (Sharma et al., 2012) ส่งผลให้ประชาคมโลกต้องให้ความสนใจผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมและความไม่สมดุลของการพัฒนา องค์การสหประชาชาติได้เสนอ

แนวความคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยมุ่งหวังในการสร้างความสมดุลของการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ภายใต้แนวความคิดขององค์การสหประชาชาติที่มีการลงนามของสมาชิกร่วมกันในการนำเอาเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติในการพัฒนาประเทศสมาชิกต่อไป (Kasemcheunyot, 2020)

สำหรับแนวทางในการพัฒนาประเทศไทยนั้น ให้ความสำคัญไปที่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและเน้นกระแสด้านเศรษฐกิจทางด้านทุนนิยม เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจน เช่นเดียวกับประเทศที่กำลังพัฒนาอื่น ๆ ที่ได้รับอิทธิพลการพัฒนาจากชาติตะวันตก จากกระแสการพัฒนานี้ส่งผลต่อประเทศไทยในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ จากเกษตรกรรมเป็นอุตสาหกรรมมากขึ้น มุ่งหวังให้การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจช่วยเลื่อนฐานะของความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น และมีเป้าหมายของการเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (Newly Industrialized Country: NIC) ในขณะที่เศรษฐกิจของประเทศมีการเติบโตแบบก้าวกระโดด จึงระดมทรัพยากรของประเทศทั้งหมดที่มีเข้าสู่กระบวนการพัฒนาอย่างเต็มรูปแบบ จากการกระทำดังกล่าวส่งผลให้ปัญหาหลายประการตามมา อาทิเช่น สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศที่ถูกทำลาย และความเหลื่อมล้ำของการเข้าถึงทรัพยากรต่าง ๆ เป็นต้น จนมีคำกล่าวเปรียบเปรยว่า เศรษฐกิจดี สังคมมีปัญหา การพัฒนาที่ไม่ยั่งยืน (Office of the National Economics and Social Development Council, 2020) ปัจจุบันการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และมีการเชื่อมโยงระดับโลกมากขึ้น การพัฒนาเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ นวัตกรรมเป็นปัจจัยสำคัญทางการแข่งขัน ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาทางสังคม การเข้าถึงทรัพยากรที่ไม่ทั่วถึง ปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำยังต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เนื่องจากความแตกต่างของคนจนและคนรวยมีความแตกต่างถึง 34.9 เท่าในปี พ.ศ. 2556 สาเหตุหลักมาจากคุณภาพการบริการทางสังคม โครงสร้างทางเศรษฐกิจที่ไม่สมดุล การกระจายโอกาสของการพัฒนาไม่ทั่วถึง และการเข้าถึงระบบความยุติธรรมยังมีความเหลื่อมล้ำ ภายใต้เงื่อนไขและสภาพแวดล้อม ด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่เกิดขึ้นเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องปรับตัวและมีการวางแผนในการแก้ไขปัญหาอย่างเร่งด่วน (Office of the National Economics and Social Development Council, 2020) ดังนั้นประเทศไทยจึงให้ความสนใจกับรูปแบบของการพัฒนาตามแนวความคิดของผู้นำองค์การสหประชาชาติ (United Nations: UN) ที่มีเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) และการประกาศเป้าหมายการพัฒนาโดยองค์การสหประชาชาติในปี พ.ศ. 2558 มีการวางแผนร่วมกันกับประเทศสมาชิกจำนวน 193 ประเทศ ที่เห็นควรให้มีการพัฒนาที่สมดุลทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมไปพร้อมกัน จึงเป็นข้อตกลงของประเทศสมาชิกที่เป็นส่วนหนึ่งในการเน้นการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยอาศัยนโยบายและกลไกของแต่ละและประเทศที่เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เกิดความยั่งยืน เพื่อลดปัญหาความยากจน ลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม โดยไม่ทิ้งใครไว้เบื้องหลัง และไม่ทำลายแหล่งทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งให้ความสำคัญต่อการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายในการขับเคลื่อนการพัฒนาที่ยั่งยืน จากสถานการณ์ดังกล่าวประเทศไทยจึงได้กำหนดแนวทางการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560-2564 และแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) มีการดำเนินเป้าหมายตามแนวทางสากลที่มีการผลักดันการพัฒนาที่ยั่งยืนใน 17 เป้าหมาย 169 เป้าประสงค์ และ 244 ตัวชี้วัด และแนวทางการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยมีมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2559 ให้กระทรวงมหาดไทยมีกลไกการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในระดับพื้นที่ โดยเน้นการทำงานร่วมกันในภาคประชาสังคม ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม เป็นกลไกการขับเคลื่อน Sufficiency for Sustainability and Sufficiency Economy Philosophy for Sustainable Development Goals หรือ SEP for SDGs (Strategic Management Division, 2016)

แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนในมุมมองระดับโลก

ในปี ค.ศ. 1972 ประเทศสมาชิกองค์การสหประชาชาติ 113 ประเทศ มีการประชุมว่าด้วยเรื่องสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ (United Nations Conference On The Human Environment) ณ กรุงสตอกโฮล์ม ประเทศสวีเดน ในการประชุมครั้งนี้ มีประเด็นที่สำคัญคือ ให้มีการจำกัดการเจริญเติบโตด้านเศรษฐกิจ (The Limit to Growth) และความเป็นอยู่ของประชากรโลก ถือเป็นจุดเริ่มต้นยุคสภาพแวดล้อมนานาชาติครั้งแรก นับเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาที่ยั่งยืน ต่อมาในปี ค.ศ. 1983 สมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติได้ตั้งคณะกรรมการโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (World Commission On Environment and Development) ขึ้นและได้มีการประชุมกันครั้งแรกเมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 1984 ได้พิมพ์รายงานการประชุมออกมาเป็นหนังสือ “อนาคตร่วมกันของเรา” (Our Common Future) หรือ “Brundtland Report” ของสมัชชาโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (World Commission on Environment and Development : WCED) และเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 1987 ในหนังสือได้มีการกล่าวถึง “การพัฒนาที่ยั่งยืน” โดยความหมายว่า “การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นรูปแบบของการพัฒนาที่สนองความต้องการของคนในรุ่นปัจจุบัน โดยไม่ทำให้คนรุ่นต่อไปในอนาคตต้องประนีประนอมหรือยอมลดทอนความสามารถในการที่จะตอบสนองความต้องการของตนเอง” โดยแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนตั้งอยู่บนหลักพื้นฐานของการพัฒนาที่สร้างความสมดุลของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม (Brundtland, 1987)

ต่อมาองค์การสหประชาชาติได้มีการจัดประชุมว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือเรียกว่า การประชุม Rio+20 ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2012 ในที่ประชุมได้มีการออกรายงานเรื่อง “อนาคตที่เราต้องการ” (The Future We Want) และจัดตั้งหน่วยงาน UN High-level Political Forum on Sustainable Development ในปี ค.ศ. 2013 องค์การสหประชาชาติได้มีการจัดตั้งกลุ่ม Open Working Group เพื่อกำหนดรายละเอียดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sufficiency Economy Philosophy for Sustainable Development Goals) ในปี ค.ศ. 2015 องค์การสหประชาชาติได้เสนอแนวคิดใหม่ในการพัฒนา (Post-2015 Development Agenda) โดยผู้นำจากประเทศสมาชิกทั้ง 193 ประเทศ วาระการประชุมในครั้งนั้น คือการพัฒนาที่ยั่งยืน พร้อมกันนี้ผู้นำประเทศสมาชิกได้ร่วมรับรองร่างเอกสารเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหลังปี ค.ศ. 2015 เรื่อง Sustainable Development Goals: SDGs ที่มีความเกี่ยวข้องกับแนวทาง Transforming Our World: The 2030 Agenda for Sustainable Development (การปรับเปลี่ยนโลกของเรา: วาระ 2030 เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน) ได้มีการกำหนดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน 17 เป้าหมาย 169 เป้าประสงค์ และทั้งนี้องค์การสหประชาชาติในประเทศไทย มีบทบาทสำคัญในการสร้างความสำเร็จเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน หรือ SDGs ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 ที่ให้ความสำคัญในการเปลี่ยนผ่านประเทศสู่เศรษฐกิจสร้างคุณค่า สังคมเดินหน้าอย่างยั่งยืน จึงได้มีการเปิดตัวความร่วมมือกับสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล ในด้านทศวรรษแห่งการลงมือทำและทศวรรษแห่งนวัตกรรม (Decade of Action, Decade of Innovation) โดยเทคโนโลยีดิจิทัลมีความสำคัญในการลดความเหลื่อมล้ำ และสามารถสร้างนวัตกรรมสำหรับการดำรงชีวิตสมัยใหม่ สร้างโอกาสให้กับประชาชนและองค์กรให้เติบโตในเศรษฐกิจดิจิทัล เพื่อเพิ่มความตระหนักรู้เกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs และสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คนลงมือทำเพื่อช่วยเหลือชุมชนและสังคมไทย ในการแก้ไขปัญหาในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 4 มิติ ได้แก่ มิติด้านคน (People) เป็นมิติที่สะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันที่เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำ และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน เช่น ด้านการศึกษา การเข้าถึงบริการของรัฐ เป็นต้น มิติความมั่นคง (Prosperity) มิตินี้จะเป็นการแก้ไขปัญหาด้านอุตสาหกรรมและด้านธุรกิจ ที่ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนไปสู่เศรษฐกิจดิจิทัล มุ่งสร้างความร่วมมือจากทุกภาคส่วนใน

การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และการนำประโยชน์จากเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลมาปรับใช้กับการเกษตร เป็นต้น มิติสิ่งแวดล้อม (Planet) มิตินี้มุ่งประเด็นสิ่งแวดล้อมไปที่การรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการใช้ประโยชน์อย่างมีสำนึก หรือการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรมเพื่อสร้างเมืองให้มีความยั่งยืน เช่น การสร้างพื้นที่สาธารณะสีเขียว พัฒนาการวางผังเมือง และการจัดการในรูปแบบที่สร้างการมีส่วนร่วมและครอบคลุมทุกกลุ่มสังคม และมิติความร่วมมือ (Partnership) มิตินี้ตระหนักถึงความสำคัญของกลุ่มต่าง ๆ การทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกัน และแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จจากความร่วมมือของกลุ่มคนต่าง ๆ ในการนำมาซึ่งผลลัพธ์เกินความคาดหมาย (United Nations, 2021)

สำหรับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของโลก (Sustainable Development Goals: SDGs) ได้มีการกำหนดทิศทางของประชาคมโลก ไว้ตั้งแต่เดือนกันยายน ปี ค.ศ. 2015 ถึงเดือนสิงหาคม ปี ค.ศ. 2073 ครอบคลุมระยะเวลา 15 ปี โดยประกอบด้วย 17 เป้าหมาย ดังนี้ เป้าหมายที่ 1 ขจัดความยากจนในทุกรูปแบบ เป้าหมายที่ 2 ขจัดความหิวโหย เป้าหมายที่ 3 การมีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี เป้าหมายที่ 4 การศึกษาที่เท่าเทียม เป้าหมายที่ 5 ความเท่าเทียมทางเพศ เป้าหมายที่ 6 การจัดการน้ำและสุขาภิบาล เป้าหมายที่ 7 พลังงานสะอาดที่ทุกคนเข้าถึงได้ เป้าหมายที่ 8 การจ้างงานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจ เป้าหมายที่ 9 อุตสาหกรรมและนวัตกรรมโครงสร้างพื้นฐาน เป้าหมายที่ 10 ลดความเหลื่อมล้ำ เป้าหมายที่ 11 เมืองและถิ่นฐานมนุษย์ที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 12 แผนการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 13 การรับมือกับการเปลี่ยนแปลงกับสภาพภูมิอากาศ เป้าหมายที่ 14 การใช้ประโยชน์จากมหาสมุทรและทรัพยากรทางทะเล เป้าหมายที่ 15 การใช้ประโยชน์จากระบบนิเวศทางบก เป้าหมายที่ 16 สังคมสงบสุขยุติธรรมไม่แบ่งแยก และเป้าหมายที่ 17 ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน สามารถแสดงในภาพดังนี้

ภาพที่ 1 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของโลก Sustainable Development Goals : SDGs

ที่มา: Sachs et al. (2020)

จากแนวทางขององค์การสหประชาชาติที่มีการกำหนดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนร่วมกันประเทศของประเทศสมาชิก และได้มีมติสมัชชาในการติดตามผลการดำเนินงานตามเป้าหมายในภาพรวมของแต่ละภูมิภาค ดังนี้

ประเทศในทวีปแอฟริกา กลุ่มประเทศเหล่านี้ได้ให้ความสำคัญกับนโยบายขององค์การสหประชาชาติ ด้านการศึกษาและด้านสวัสดิการแก่ประชาชน ดังนั้นในการพัฒนาประเทศจึงมีการดำเนินตามแผนงานของเป้าหมาย การพัฒนาที่ยั่งยืน ประเทศในทวีปแอฟริกาได้ร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศและองค์การระดับภูมิภาค ได้แก่ Africa Union Commission (AUC), United Nations Economic Commission of Africa (UNECA), Africa Development Bank (AfDB) และ United Nations Development Programmer (NUDP) โดยมีการรับรองวาระการพัฒนาร่วมกันหลังปี ค.ศ. 2015 หรือ “Africa Common Position on the post-2015 agenda” (Africa Union, 2014) โดยมีข้อตกลงสำคัญ ร่วมกัน 6 ประเด็นหลัก ได้แก่ (1) การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและลดการเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้และสังคม (2) การพัฒนาด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม (3) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นศูนย์กลางของการพัฒนาประเทศ โดยเน้นการแก้ไขปัญหาความยากจน (4) การตระหนักของการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติที่ยั่งยืน (5) การพัฒนาด้าน ความเท่าเทียมกันของมนุษย์ และ (6) การพัฒนาด้านความร่วมมือในการแสวงหาเงินทุนในการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้ประเทศในทวีปแอฟริกา ได้กำหนดวาระ 2063: แอฟริกาที่เราต้องการ โดยผู้นำสำคัญของแอฟริกาได้ ร่วมมือกันในนามองค์การเอกภาพแห่งแอฟริกา The Organization of African Unity (OAU) ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นในการ พัฒนาสังคมและเศรษฐกิจแบบครอบคลุม การบูรณาการระดับทวีปและภูมิภาค โดยมีความเชื่อมโยงวาระ 2063 กับ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) (Africa Union, 2021)

สำหรับกลุ่มประเทศในภูมิภาคอาหรับ ได้มีเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนตามแนวทางขององค์การ สหประชาชาติ ได้ให้ความสำคัญในประเด็นด้านสุขภาพและการศึกษา มุ่งเป้าไปที่ระบบสวัสดิการและการคุ้มครอง แรงงาน โดยมีการกำหนดความร่วมมือในระดับภูมิภาค ได้แก่ UN Economic and Social Commission for Western Asia (ESCWA), UN Environment Programmer (UNEP) และ Technical Secretariat of the Council for Arab Ministers Responsible for the Environment (CAMRE) ด้วยความร่วมมือนี้เริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 2016 ส่งผลให้ได้รับการแก้ไขปัญหา ด้านสวัสดิการ และการเคารพสิทธิมนุษยชน มีความร่วมมือในระดับภูมิภาคที่เข้มแข็งและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ที่ยั่งยืน (International Institute for Sustainable Development [IISD], 2016)

ประเทศในยุโรป กลุ่มประเทศเหล่านี้ได้มีแนวทางในการพัฒนาตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ได้รับการจัด อันดับดัชนีความยั่งยืนในระดับสูง ด้านการพัฒนามนุษย์เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่มีการนำแผนไปใช้ในการพัฒนา เดียวกัน มักมีดัชนีความยั่งยืนระดับสูงกว่าในภูมิภาคอื่น และในกลุ่มประเทศนี้ ได้แก่ สวีเดน เดนมาร์ก ฟินแลนด์ และฝรั่งเศส ได้ถูกจัดอันดับว่ามีการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ดีที่สุดของโลกอยู่ในลำดับที่ 1-3 ของการจัดอันดับดัชนีของ การพัฒนามนุษย์ (Human Development Index : HDI) มีระดับคะแนนสูงกว่า 80 จากคะแนน 100 ในการรายงานของ The 2020 SDG Index scores. (Sachs et al., 2020)

ส่วนกลุ่มประเทศในภูมิภาคอาเซียน ได้ให้ความสำคัญกับเป้าหมายขององค์การสหประชาชาติในการพัฒนา ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนผ่านความร่วมมือของประชาสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community: ASCC) โดยให้ความสำคัญในการพัฒนามนุษย์และส่งเสริมความรับผิดชอบทางสังคม ทั้งนี้ ยังมีความ ร่วมมือในการดำเนินงานร่วมกันของประเทศสมาชิก ประกอบไปด้วย 4 ประเด็น ได้แก่ (1) การสร้างความร่วมมือใน ภูมิภาค (2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร (3) การจัดสรรและการเข้าถึงทรัพยากรอย่างเท่าเทียม (4) การส่งเสริม หน่วยงานต่าง ๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายของการพัฒนา นอกจากนี้อาเซียนยังให้ความสำคัญในการพัฒนาโดยมี การประชุมสุดยอด ณ กรุงเนปิดอว์ ประเทศเมียนมา ในวันที่ 12 พฤศจิกายน ค.ศ. 2014 มีการรับรองรายงานการ ประชุมที่เน้นการพัฒนาคนเป็นศูนย์กลาง และได้มีการจัดทำแผนแม่บทในการพัฒนาให้บรรลุเป้าหมายภายในปี

ค.ศ. 2025 เรียกว่า พิมพ์เขียว (Blueprints) ซึ่งมีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนใน 17 เป้าหมายดังกล่าว (Pinitpuwadol, Niamhom & Ratchapongsa, 2016)

กล่าวโดยสรุป จากการเสนอแนวความคิดขององค์การสหประชาชาติ เรื่องการพัฒนา (Post-2015 Development Agenda) โดยผู้นำจากประเทศสมาชิก จำนวน 193 ประเทศ มีหัวข้อของวาระการประชุมในครั้งนั้น คือการพัฒนาที่ยั่งยืน พร้อมกันนี้ผู้นำประเทศสมาชิกได้ร่วมรับรองร่างเอกสารเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหลังปี ค.ศ. 2015 เรื่อง Sustainable Development Goals : SDGs ที่มีความเกี่ยวข้องกับแนวทาง Transforming Our World: the 2030 Agenda for Sustainable Development (การปรับเปลี่ยนโลกของเรา: วาระ 2030 เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน)

ความสำเร็จของการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนมาใช้ในประเทศไทย

ประเทศไทยได้กำหนดแนวทางการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560-2564 ที่มีความสอดคล้องกับกรอบแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) มีเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) ตามเป้าหมายทั้ง 17 เป้าหมาย โดยมีการกำหนดแนวทางการพัฒนาภายในประเทศใน 6 ยุทธศาสตร์ และ 10 แนวทางของแผนฯฉบับที่ 12 เพื่อตอบโจทยการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ในช่วงระยะ 5 ปี ดังนี้ (1) การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพของมนุษย์ มีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 2, 3 และ 4 (2) การสร้างความเป็นธรรม ลดความเหลื่อมล้ำในสังคม มีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 1, 5, 10 และ 16 (3) การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน มีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 2, 7, 8, 9 และ 11 (4) การเจริญเติบโตที่เป็นมิตรกับสภาพแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน มีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 6, 12, 13, 14 และ 15 (5) การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศ มีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 16 (6) การบริหารจัดการภาครัฐในการป้องกันการทุจริตประพฤติมิชอบและธรรมาภิบาลในสังคมไทย มีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 16 และ 17 (7) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ มีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 6, 7, 9 และ 11 (8) การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นวัตกรรม มีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 9 (9) การพัฒนาภาคเมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ มีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 11 และ (10) ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา มีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 17 (Office of the National Economic and Social Development Council, 2018)

นอกจากนี้ยังมีการรายงานผลสำเร็จตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศไทย โดยอ้างอิงข้อมูลกับรายงานการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Report) ในการรายงาน Sustainable Development Report 2020, The 2020 SDG Index scores (2020) โดยการเก็บข้อมูลจาก 166 ประเทศ เพื่อรายงานผลต่อเป้าหมาย การพัฒนาที่ยั่งยืน ว่าผู้นำประเทศได้มีการนำแนวทางไปปฏิบัติภายในปีค.ศ. 2030 เพื่อการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติที่มีการรับรองร่วมกันในปี ค.ศ. 2015 พบว่าประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 41 ของโลกในปี ค.ศ. 2020 มีคะแนนรวม 74.5 จาก 100 คะแนน (Sachs et al., 2020) จาก 17 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ประเทศไทยสามารถดำเนินการพัฒนาได้ตามเป้าหมาย 4 เป้าหมาย ดังจะเห็นได้จากผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560-2564 ที่มีความสอดคล้องกับกรอบแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579)

ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน Sustainable Development Goals: SDGs ในเป้าหมายที่ 1 ชี้วัดความยากจนในทุก รูปแบบ โดยตัวชี้วัดความสำเร็จระบุว่าประเทศไทยสามารถเพิ่มรายได้เฉลี่ยต่อหัวของกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุด เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 15 ต่อปี สัดส่วนประชากรที่อยู่ภายใต้เส้นความยากจนลดลงเหลือร้อยละ 6.5 ณ สิ้นแผนพัฒนา เป้าหมายที่ 6 การจัดการน้ำและสุขาภิบาล โดยตัวชี้วัดความสำเร็จระบุว่าประเทศไทย สามารถในการเพิ่มพื้นที่ชลประทานปีละ 350,000 ไร่ เป้าหมายที่ 8 การจ้างงานที่มีคุณค่าและการเติบโตทาง เศรษฐกิจ โดยตัวชี้วัดความสำเร็จระบุว่าประเทศไทยสามารถเพิ่มอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจในช่วงแผนฯ ฉบับที่ 12 ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 และเป้าหมายที่ 9 อุตสาหกรรมและนวัตกรรมโครงสร้างพื้นฐาน การลงทุนจาก ความร่วมมือภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาโครงการพื้นฐาน โดยตัวชี้วัดความสำเร็จระบุว่าประเทศไทยสามารถ สร้างความร่วมมือในการลงทุนระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาโครงการพื้นฐาน เฉลี่ยปีละ 47,000 ล้านบาท ส่วนในด้านที่มีการพัฒนาน้อยและยังคงเป็นเป้าหมายที่ท้าทายในการพัฒนาในอนาคต ได้แก่ เป้าหมายที่ 10 ลดความเหลื่อมล้ำ ในด้านความไม่เสมอภาคของรายได้ประชาชนเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจาก 0.445 ในปี พ.ศ. 2558 เป็น 0.430 ใน ปี พ.ศ. 2562 ซึ่งเป็นทิศทางตรงกันข้ามกับเป้าหมายที่กำหนด (Office of the National Economic and Social Development Board, 2020)

ในการดำเนินงานระยะ 3 ปี ของแผนพัฒนา ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) มีแนวโน้มใกล้เคียงเป้าหมายในด้าน ของรายได้ประชาชน การพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานและ ระบบโลจิสติกส์ เพื่อสนับสนุนพัฒนาขีดความสามารถและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน การพัฒนาทรัพยากร มนุษย์ในประเทศไทยที่มีสถานะที่ดีขึ้น การพัฒนาการบริหารจัดการภาครัฐโดยใช้ระบบดิจิทัลในการให้บริการมาก ขึ้น และการพัฒนาอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แต่ทั้งนี้ประเทศไทยก็ยังมีประเด็นปัญหาด้านการชะลอ ตัวทางเศรษฐกิจอันเนื่องจากผลกระทบการแพร่ระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เมื่อปลายปี พ.ศ. 2562 ณ เมืองอู่ฮั่น ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน และทวีความรุนแรงมากขึ้นในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2563 การแพร่ระบาดนี้ได้ ส่งผลต่อการชะลอตัวทางเศรษฐกิจโลก และภาวะเศรษฐกิจของไทยมีการชะลอตัวลดลงในปี พ.ศ. 2563 ถึงร้อยละ 12.2 ซึ่งการแพร่ระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 นั้นยังไม่มีทีท่าจะหยุดและทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2564 ซึ่ง ถือได้ว่าเป็นความท้าทายของประเทศไทยในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว (Office of the National Economics and Social Development Council, 2020) เพื่อตอบโจทย์การพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และจากรายงานผลสำเร็จตาม เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศไทย

จากความสำเร็จที่ประเทศไทยสามารถดำเนินการได้ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ใน 4 เป้าหมายข้างต้น ในมุมมองผู้เขียนเห็นว่า ประเทศไทยมีการวางแผนและเร่งพัฒนาในเป้าหมายอื่น ๆ เพื่อให้ครอบคลุมครอบคลุมทั้ง 17 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ดังนี้ เป้าหมายที่ 2 จัดความหิวโหย เริ่มจากการแก้ไขปัญหาความยากจน การกระจาย รายได้อย่างทั่วถึง เพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ ดังจะเห็นในแผนพัฒนา ฉบับที่ 12 พบว่าส่วนแบ่งรายได้ของ ประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้สูงลดลงเล็กน้อยจากร้อยละ 14.3 เหลือร้อยละ 14.2 จึงแสดงให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำ เพิ่มขึ้น จึงเป็นความท้าทายผู้นำประเทศในแต่ละสมัยได้มีการกำหนดนโยบายเพื่อการแก้ไขปัญหาความยากจน เป้าหมายที่ 3 การมีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน การให้บริการสาธารณสุขที่มีประสิทธิภาพครอบคลุม ทุกพื้นที่มากกว่าร้อยละ 90 เป็นสิ่งจำเป็น ทั้งยังมีระบบสวัสดิการประกันตนภายใต้กฎหมายประกันสังคม เป้าหมายที่ 4 การศึกษาที่เท่าเทียม ประเทศไทยยังคงมีความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาประเทศ การให้การศึกษายังทั่วถึงและครอบคลุมทุกพื้นที่เป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ โดยควรมีกระบวนการ

จัดการเรียนการสอน เน้นทักษะที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ และมีการติดตามและประเมินผลการศึกษา เป้าหมายที่ 5 ความเท่าเทียมทางเพศ การเปิดโอกาสให้มีการยอมรับความหลากหลายทางเพศ และสร้างความเข้าใจให้ประชาชนเห็นถึงความสำคัญในความเท่าเทียม เป้าหมายที่ 7 พลังงานสะอาดที่ทุกคนเข้าถึงได้ รัฐต้องมีการกำหนดจำนวนพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาสู่เมืองอุตสาหกรรมนิเวศ และจัดตั้งศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรมนิเวศ (Eco Center) เป้าหมายที่ 10 ลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติทั้งด้านรายได้ การศึกษา และการเข้าถึงบริการของรัฐ เป้าหมายที่ 11 เมืองและถิ่นฐานมนุษย์ที่ยั่งยืน การกระจายทรัพยากรจากเมืองไปสู่ชนบท เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของชุมชนที่ดีขึ้น และสร้างระบบสาธารณสุขภาคที่มีคุณภาพและเพียงพอ เป้าหมายที่ 12 แผนการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน มีเป้าหมายผลิตภาพการผลิตไม่ต่ำกว่าร้อยละ 2.5 ต่อปี เป้าหมายที่ 13 การรับมือกับการเปลี่ยนแปลงกับสภาพภูมิอากาศ การเพิ่มขึ้นของปริมาณก๊าซเรือนกระจกในภาคพลังงานและคมนาคมขนส่งควรลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 7 ในช่วงเวลาปกติ เป้าหมายที่ 14 การใช้ประโยชน์จากมหาสมุทรและทรัพยากรทางทะเล ส่งเสริมให้มีการเพิ่มจำนวนพื้นที่ป่าชายเลน เพื่อความสมดุลของสิ่งแวดล้อมทางทะเล เป้าหมายที่ 15 การใช้ประโยชน์จากระบบนิเวศทางบก มีการเพิ่มพื้นที่ป่าไม้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศ เป้าหมายที่ 16 สังคมสงบสุขยุติธรรมไม่แบ่งแยก การส่งเสริมให้ประชาชนเข้าใจยอมรับในความแตกต่าง และความหลากหลายทางสังคม วัฒนธรรม และเป้าหมายที่ 17 ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน มีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างองค์การทั้งภายในและภายนอกประเทศในการขับเคลื่อนสู่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

บทสรุป

องค์การสหประชาชาติ ได้มีการรับรองร่างเอกสารเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหลังปี ค.ศ. 2015 เรื่อง Sustainable Development Goals : SDGs ที่มีความเกี่ยวข้องกับแนวทาง Transforming Our World: The 2030 Agenda for Sustainable Development (การปรับเปลี่ยนโลกของเรา: วาระ 2030 เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน) โดยมีเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ครอบคลุมระยะเวลา 15 ปี ประกอบด้วย 17 เป้าหมาย (Goals) 169 เป้าประสงค์

สำหรับความสำเร็จของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในการพัฒนาประเทศไทย พบว่าประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 41 ของโลกในปี ค.ศ. 2020 มีคะแนนรวม 74.5 จาก 100 คะแนน (Sachs et al., 2020) จาก 17 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ประเทศไทยสามารถดำเนินการพัฒนาได้ตามเป้าหมาย 4 เป้าหมาย ได้แก่ (1) เป้าหมายที่ 1 ขจัดความยากจนในทุกรูปแบบ (2) เป้าหมายที่ 6 การจัดการน้ำและสุขาภิบาล เป้าหมายที่ 8 การจ้างงานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจ และเป้าหมายที่ 9 อุตสาหกรรมและนวัตกรรมโครงสร้างพื้นฐาน ดังนั้นการดำเนินงานระยะ 3 ปี ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) มีความสอดคล้องกับกรอบแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) มีแนวโน้มความสำเร็จใกล้เคียงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีสำหรับประเทศไทยในการพัฒนา เพื่อให้เกิดความสมดุลทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมในอนาคต

ทั้งนี้ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2564 องค์การสหประชาชาติประเทศไทยได้เปิดตัวความร่วมมือกับสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล ในด้านทศวรรษแห่งการลงมือทำและทศวรรษแห่งนวัตกรรม (Decade of Action, Decade of Innovation) ใน 4 มิติ ได้แก่ มิติด้านคน (People) มิติความมั่นคง (Prosperity) มิติสิ่งแวดล้อม (Planet) และมิติความร่วมมือ (Partnership) ซึ่งเป็นแนวความคิดด้านการพัฒนาที่เพิ่มมิติการสร้างความร่วมมือของทุกภาคส่วนในการลงมือปฏิบัติและขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ

ข้อเสนอแนะ

1. แนวโน้มการพัฒนาตามดัชนีชี้วัดระดับโลก ซึ่งให้เห็นว่าประเทศไทยประสบปัญหาการพัฒนา ด้านความเหลื่อมล้ำและยังคงเป็นเป้าหมายที่ท้าทายในการพัฒนาในอนาคต ดังนั้นแผนการพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 ควรระบุเรื่องการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำเป็นนโยบายการพัฒนาประเทศลำดับต้น โดย เน้นการเพิ่มโอกาสในการสร้างรายได้ในครัวเรือน และการปฏิรูปการใช้จ่ายด้านภาษีและงบประมาณแผ่นดิน
2. จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดต่อไวรัสโคโรนา 2019 หรือโควิด-19 (COVID-19) ส่งผล กระทบต่อการพัฒนาในทุกมิติของประเทศไทย ทำให้สังคมต้องตระหนักถึงการดำรงชีวิตของประชาชนในรูปแบบใหม่ และเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่รัฐบาลต้องกำหนดมาตรการทางการแพทย์และสุขภาพครบวงจรเพื่อการขับเคลื่อนการ พัฒนาประเทศภายใต้ความร่วมมือกับองค์การสหประชาชาติและองค์การระหว่างประเทศอื่น ๆ นอกจากนี้รัฐบาล ควรให้การสนับสนุนการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเพื่อลดความเหลื่อมล้ำ และเกิดความ ยั่งยืน
3. ควรกระจายและเพิ่มการลงทุนไปสู่ส่วนภูมิภาคและชุมชน ซึ่งจะเป็นการกระจายโอกาสทางเศรษฐกิจ และสังคม ลดความเหลื่อมล้ำระหว่างสังคมเมืองและภูมิภาค โดยกำหนดมาตรการในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม พร้อมสนับสนุนการใช้ประโยชน์จากการพลังงานหมุนเวียน
4. รัฐต้องเพิ่มศักยภาพและสนับสนุนให้ประชาชนสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีอย่างแท้จริง เช่น กระจาย สัญญาณอินเทอร์เน็ตให้ครอบคลุมทั่วประเทศ โดยไม่พละกเป็นภาระของประชาชน และลดภาษีด้านเทคโนโลยีลง เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีต่าง ๆ ได้มากขึ้น
5. ควรจัดระบบการศึกษาและวางแผนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สู่การเป็นแรงงานที่มีสมรรถสูง เน้นสร้าง หลักสูตรที่ครอบคลุมทั้งด้านเทคโนโลยีและทักษะเฉพาะ เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญและตอบสนองต่อการ เปลี่ยนแปลง
6. ควรสร้างระบบฐานข้อมูลกลางประชาชนและนำระบบเทคโนโลยีที่มีคุณภาพมาใช้ในการเชื่อมโยงกับ ระบบบริการสาธารณะต่าง ๆ เพื่อลดความซ้ำซ้อน เพิ่มความถูกต้อง และทันต่อสถานการณ์ ซึ่งจะช่วยเสริม ประสิทธิภาพในการให้บริการ และยกระดับสมรรถนะภาครัฐให้สูงขึ้น

References

- Africa Union. (2014). *Common Africa Position (CPA) on the post-2015 Development Agenda*. Addis Ababa: Africa Union.
- Africa Union. (2021). *Agenda 2063 and the SDGs*. Retrieved July 26, 2021, from <https://www.au.int/agenda2063/sdgs>
- Brundtland, G. H. (1987). *Our Common Future: The Report of the World Commission on Environment and Development*. Oxford: Oxford University Press.

- International Institute for Sustainable Development. (2016). *Arab Region Agrees on SDG Follow-Up Process, Joint Inputs to UNEA-2*. Retrieved May 10, 2021, from <http://www.sd.iisd.org/news/arab-region-agrees-on-sdg-follow-up-process-jointinputs-to-unea-2>
- Kamlin, P., Kittipoom N., & Phanrob R. (2016). *Research Report in Quick Research format*. Urgent issues of ASEAN Community on Sustainable Development. International Institute for Trade and Development (Public Organization).
- Kaysorn, K. (2020). Thailand's Development on Sustainable Development Goals. *Journal of Chandrakasemsarn*, 26(1), 17-30.
- Office of the National Economic and Social Development Council. (2018). *Report on the Results of Economic and Social Development of the Country*. Bangkok: Office of the National Economic and Social Development Board.
- Office of the National Economic and Social Development Board. (2020). *Report on the Results of Economic and Social Development of the Country*. Bangkok: Office of the National Economic and Social Development Board.
- Office of the National Economic and Social Development Council. (2020). *Documents Assembly of the 2020 Annual Meeting*. Bangkok: Office of the National Economic and Social Development Board.
- Sachs, J., Schmidt-Traub, G., Kroll, C., Lafortune, G., Fuller, G., & Woelm, F. (2020). *The Sustainable Development Goals and COVID-19, Sustainable Development Report 2020*. Retrieved July 26, 2021, from <https://sdgindex.org/reports/sustainable-development-report-2020/>
- Sharma, M. P., Sadana, B. L., & Kaur, H. (2012). *Public Administration in Theory and Practice*. Allahabad: Kitab Mahal.
- Strategic Management Division. (2016). *Sustainable Development*. Retrieved May 10, 2021, from <http://www.Bangkok.go.th>
- UN, United Nations Office of Thailand. (2021). *A Decade of Action and Decade of Innovation*. Retrieved July 25, 2021, from <https://thailand.un.org/en/136290-decade-action-decade-innovatio>